

TẤT CẢ AI MANG GÁNH NẶNG NỀ, HÃY ĐẾN CÙNG THẦY, THẦY SẼ CHO NGHỈ NGƠI BỒI DƯỠNG

... Cha Renaud de Dona-Fredeville 31 tuổi thụ phong Linh Mục năm 2009. Từ đó Cha là Linh Mục Tuyên Úy tại Trung đoàn 4 Bộ binh của quân lực Cộng Hòa Pháp trấn đóng tại Gap ở Đông Nam nước Pháp. Cha cũng vừa trở về từ chiến trường Afghanistan sau thời gian phục vụ 7 tháng cạnh các binh sĩ Pháp. Xin nhường lời cho Cha nói về ơn gọi Linh Mục, đặc biệt là ơn gọi Linh Mục Tuyên Úy Quân Đội.

Tôi sinh trưởng tại thành phố Lyon và vào khoảng năm lên 6 tuổi mà tôi nghĩ mình được Chúa kêu gọi. Đến năm 11 tuổi tôi có Cha Linh Hướng và được ngài dẫn dắt trên đường thiêng liêng. Năm 18 tuổi, ngay sau khi đậu tú tài, tôi quyết định gia nhập Chứng Viện. Nhưng vào thời kỳ ấy giáo phận chưa có chứng viện huấn luyện trực tiếp các chủng sinh trong tương lai sẽ phục vụ trong quân đội nên tôi sang Đức thụ huấn trong vòng 3 năm. Sau đó tôi sống một thời gian ngắn tại Nantes trước khi chuyển đến Chứng Viện Paris để kết thúc học trình.

Có người ngạc nhiên khi nghe tôi nói mình nhận ra tiếng Chúa kêu gọi vào năm 6 tuổi. Thật ra cần ghi nhớ rằng: với bất kỳ ơn gọi nào: đi tu làm linh mục hay lập gia đình cũng đều có chung nền tảng: một câu chuyện tình yêu! Trong trường hợp ơn gọi linh mục thì đây là cuộc gặp gỡ riêng tư với Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Và cuộc gặp gỡ riêng tư này tìm thấy một tiếng vang khôn tả xiết trong linh hồn. Người ta có cảm giác bị chấn động y như thể trái tim mình bị giãn ra vì ý nghĩ được tận hiến cho THIÊN CHÚA.

Thế rồi ước muốn trở thành Linh Mục Tuyên Úy phục vụ trong quân đội đến với tôi vào thời niên thiếu. Năm 12 tuổi, tôi thật sự xúc động mạnh khi theo dõi một phóng sự truyền hình về quân đội. Giải thích về binh nghiệp, một người lính trang trọng tuyên bố:

- Tôi thích nói với mọi người dân rằng: Xin quý vị ngủ bằng an, có chúng tôi canh giữ cho quý vị!

Câu nói thật tuyệt vời. Nó tác động mạnh. Nó vang vọng trong tâm hồn và trong trái tim tôi. Thế rồi tôi tự nhủ:

- Nhưng ai sẽ là người canh chừng trên những kẻ canh giữ???

Đó là lý do nảy sinh ước muốn trở thành Linh Mục Tuyên Úy Quân Đội của tôi.

Mỗi ngày vị Linh Mục Tuyên Úy đi một vòng chung quanh trung đoàn với con số tổng cộng 800 người. Đây là thời gian quan trọng. Các binh sĩ thường lợi dụng một lúc dừng lại châm điếu thuốc hút bên ngoài trại để gặp gỡ, tranh luận, đặt câu hỏi hay tính chuyện chuẩn bị cho lễ rửa tội hoặc lễ cưới chẳng hạn. Các binh sĩ biết rõ Linh Mục Tuyên Úy luôn luôn sẵn sàng dành thời giờ để lắng nghe. Họ nhìn nhận tìm

thấy nơi tôi một tâm tình hiền phụ. Sự kiện chúng tôi sát cánh bên nhau ngày qua ngày tạo nên mối liên hệ thật mạnh mẽ. Một cách nào đó, Linh Mục Tuyên Úy như trở nên một chút thành phần gia đình của binh sĩ.

Mục vụ của Linh Mục Tuyên Úy quân đội hoàn toàn khác biệt với mục vụ của Cha Sở. Linh Mục Tuyên Úy sống tình huynh đệ, sự gần gũi với những người ở xa Giáo Hội trong đời sống thường nhật. Tuy nhiên, xét cho cùng, thiên chức linh mục vẫn là một: thực thi mục vụ nơi giáo xứ cũng giống như trong quân đội. Bởi vì, Linh Mục luôn luôn ra đi tìm kiếm gặp gỡ các linh hồn. Linh Mục dâng hiến cuộc đời để phục vụ anh chị em đồng loại.

Trở lại với thời gian phục vụ các binh sĩ Pháp nơi chiến trường Afghanistan tôi xin thổ lộ như sau. Tôi rút ra một kinh nghiệm lớn lao trên cả 3 bình diện thiêng liêng, nhân bản và nội tâm. Tôi nhận thấy các binh sĩ sống thật sự kinh nghiệm Đức Tin, với ý thức tràn đầy về tình người biểu lộ giữa các binh sĩ đồng đội cũng như với người dân địa phương.

Tôi không quên khung cảnh núi đồi tuyệt đẹp và tôi nhớ đến khuôn mặt của Chân Phước Linh Mục Charles de Foucauld (1858-1916), cách đây 130 năm cũng từng là một binh sĩ thuộc trung đoàn bộ binh của quân lực Cộng Hòa Pháp.

Đối với cá nhân tôi thì thời gian 7 tháng tại Afghanistan là cơ hội giúp tôi tiến gần đến Đức Chúa GIÊSU KITÔ hơn. Cái trần trụi trong đó chúng tôi ngụp lặn giúp chúng tôi sống thật sự tinh thần nghèo khó. Chúng tôi kín múc một sức mạnh cho đời sống thiêng liêng. Từ đó chúng tôi ý thức sâu xa rằng: Sự giàu có đích thực chính là sự giàu có nội tâm.

Chúng tôi trải qua đủ các trạng thái: lo sợ, hoài nghi và hân hoan. Các binh sĩ nơi chiến trường coi tôi như một người cha. Họ tâm sự rất nhiều với tôi. Dĩ nhiên, có những thời điểm chúng tôi thấy rằng sứ vụ quá nặng để có thể gánh vác. Nhưng chính trong những thời điểm khó khăn ấy mà chúng tôi mới hiểu sâu xa rằng:

- Không phải chúng tôi thi hành sứ vụ mà là Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Riêng tôi, với tư cách Linh Mục Tuyên Úy quân đội, tôi lợi dụng Thánh Lễ mỗi ngày để phó thác gánh nặng trong Vòng Tay quan phòng yêu thương của THIÊN CHÚA. Chỉ duy nhất THIÊN CHÚA mới có thể mang trọn gánh nặng!!!

... Vào lúc ấy, Đức Chúa GIÊSU cất tiếng nói: "Tất cả những ai đang vất vả mang gánh nặng nề, hãy đến cùng Thầy, Thầy sẽ cho nghỉ ngơi bồi dưỡng. Anh em hãy mang lấy ách của Thầy, và hãy học với Thầy, vì Thầy có lòng hiền hậu và khiêm nhường. Tâm hồn anh em sẽ được nghỉ ngơi bồi dưỡng. Vì ách Thầy êm ái, và gánh Thầy nhẹ nhàng" (Matthêu 11,28-30).

("Au Service de l'Eglise", No 265, Avril-Mai-Juin 2014, trang 20-23)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt